

Zeszyt 276. *1875/11*

14391 *1058*
HOMERA
ILIADA.

Przetłumaczył
preparacją i uwagami opatrzył

P. B.

25576
0/0
BIBLIOTEKA KLASYKÓW RZYMSKICH I GRECKICH.

Treść:

Księga XXIV.
(281—571)

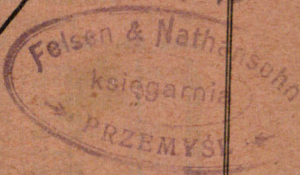
Słówka, uwagi rzeczowe,
gramatyczne, tłumaczenie.

Lwów — Złoczów.

Nakładem księgarni Wilhelma Zuckerkandla.

Cena 20 hal.

Pratona 10.10.10

BIBLIOTEKA KLASYKÓW RZYMSKICH I GRECKICH.

Pojedynczy zeszyt 20 h. (pod opaską o 3 h. więcej).

Dotychczas wyszło 330 zeszytów.

Kornelius Nepos: (okładka różowa)

- Z. 1. I Aristides c. 1—3. II Cimon c. 1—4. Tłum. i prepar.
 III Miltiades c. 1—7. (tylko tłum.)
 Z. 2. III Miltiades c. 8. IV Epaminondas c. 1—10. V Pelopidas.
 c. 1-5. VI Temistokles c. 1-8. (tylko tłum.) Lysander. Prep.
 Z. 3. VI Temistokles c. 9—10. III Miltiades c. 1—8. Prepar.
 Z. 4. IV Epaminondas. c. 1—10. V Pelopidas. c. 1—2. Prepar.
 Z. 5. V Pelopidas. c. 3—5. VI Temistokles. c. 1—10. Prepar.
 VII Alcibiades. c. 1. Tłum. i prepar.
 Z. 6. VII Alcibiades c. 1—10. Tłum. i prepar.
 Z. 7. VIII Hannibal. c. 1—12. Tłum. i prepar.
 Z. 8. IX Phocion. c. 1—4. X Thrasybulus. c. 1—4. IX Iphi-
 crates. c. 1—3. Tłum. i prepar.
 Z. 114. Conon c. 1—5. Chabrias c. 1—4. Timotheus c. 1—4.
 Tłum. i prepar. Eumenes c. 1. Prepar.
 Z. 115. Eumenes c. 1. (tylko tłum.) c. 2—13. Timotheus c. 1—5.
 Tłum. i prepar.

Julius Caesar: (okładka zielona)

Pamiętniki o wojnie gallickiej.

Zesz.	Ks.	Rozdz.	Zesz.	Ks.	Rozdz.	Zesz.	Ks.	Rozdz.
9	I	1—11	185	III	14—28	17	VI	8—25
10	I	12—21	14	IV	1—17	18	VI	26—24
11	I	22—35	15	IV	18—31	107	VII	1—14
12	I	36—44	16*	IV	32—38	108	VII	15—27
13	I	45—54	119	V	1—21	109	VII	28—41
40	II	1—20	120	V	22—41	112	VII	42—67
41	II	21—35	121	V	42—58	113	VII	68—90
181	III	1—18	16*	VI	1—7			

Titus Livius: (okładka brązowa)

Ab urbe condita libri.

Zesz.	Ks.	Rozdz.	Zesz.	Ks.	Rozdz.	Zesz.	Ks.	Rozdz.
19—20	I	1—7	203	II	31—37	34	XXI	54—69
21	I	8—14	204	II	38—45	207	XXII	1—3
22	I	15—22	205	II	46—54	208	XXII	9—16
23	I	23—28	206	II	55—65	209	XXII	17—25
24	I	29—35	28	XXI	1—10	210	XXII	26—34
25	I	36—43	29	XXI	11—19	211	XXII	35—43
26	I	44—50	30	XXI	20—28	212	XXII	44—51
27	I	51—60	31	XXI	29—36	213	XXII	52—61
65	II	1—15	32	XXI	37—45			
66	II	16—30	33	XXI	46—53			

Publius Vergilius Maro: (okładka niebieska).

Aeneis.	Zesz.	Ks.	Wiersz	Zesz.	Ks.	Wiersz
	35	I	1—220	39	II	450—804
	36	I	221—549	42	VI	1—299
	37	I	550—759	43	VI	300—649
	38		II	1—99	44	VI
	38	II	100—449			

188106

— 33 —

hier eine Anzahl Troer findet, welche die Halle sperren, so treibt er zunächst diese fort und ruft dann 248 ff. seine lässigen Söhne an.“
Ἐπέεσσ' (iv) ἀίσχροϊσιν obelżywemi słowami; ἐνίσσω łaje; 239. ἔρρε, ἔρρετε precz! ὁ λωβητήρ, ἦρος kłamca, niegodziwiec; ἐλεγχῆς 2. zhańbiony, podły; 240. ὅτι że; κήδω (imperf. ἐκῆδον, iterat. κήδεσκον, part. aor. 2. κεκαδών, fut. 3. sing. κεκαθήσει, imperf. med. κήδοντο, part. fut. κηθήσοντες) zasmucam, dokuczam; ὄνομαι gardzę czem, lekceważę, mało mi czego; 242. ὀλέσαι bliżej objaśnia ἄλγε' ἔδωκεν: że musiałem stracić; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὕμμες ale i sami tego doświadczycie, sami to wkrótce poznacie; 244. ἐναίρω (infin. ἐναίρέμεν) psuję, gubię, niszczę, zabijam, pozbawiam życia; 245. ἀλαπάζω niszczę, zdobywam; κεραίζω rujnuję, burzę, niszczę, pustoszę; 247. τὸ σκηπάνιον berło; διέπω (imperf. δίεπε) dokonuje, wypełniam co, także: przechodzę przez, porządkuję, — σκηπανίῳ ἀνέρας διέπω berłem mężów rozpedzam; ἔξω zewnątrz, precz; 248. σπέρχω spieszę, pospieszam; ὁμοκλάω (imperf. 3. sing. ὁμόκλα) głośno krzyczę, nawoływam, wołam (także ὁμοκλέω 252); 253. σπεύδω (aor. 3. sing. σπεῦσε, imperat. σπεύσατε) spieszę się; ἦ κατηφών, ὄνος hańba; 254. ΦΕΝ, ΦΑ, redupl. aor. ἔπεφνον, πέφνον, coniun. πέφνης, πέφνη, infin. πεφνέμεν, partic. πεφνόντα, perf. 3.

sing. πέφαται, 3. plur. πέφανται, infin. πεφάσθαι, fut. 3. πεφήσει, πεφήσεται ubijam, zabi-
 jam; 255. πανάποτος 2. bardzo nieszczęśliwy;
 257. Μήστορα... Τρωϊλον tylko tutaj, zresztą niema
 o nich nigdzie wzmianki; ὁ ἑπιοχάρμης znako-
 mity wojownik z wozu, wogóle: znakomity rycerz;
 261. ὁ ψεύστης kłamca; ὁ ὀρχηστής tancerz,
 hulaka; ἡ χοροῖτυπή korowód, taniec; 262.
 ὁ ἡ ἔριφος kozioł, koza; ὁ ἀρπακτήρ, ἦρος ro-
 zbójnik, łupieżca, złodziej; 264. πρήσσω doko-
 nuje, w połączeniu z ὁδοῖο: wyruszam w drogę;
 265. ὑποδείδω (aor. ὑπέ(δ)δεισαν, part. ὑποδεί-
 σας, perf. ὑποδείδια) boję się, lękam się; 267.
 πρωτοπαγής niedawno zrobiony; 268. ὁ πάσ-
 σαλος (z genet. πασσαλόφι) kolek; 269. πύξινος
 3. bukszpanowy. Do rzeczy porówn. K. F.
 Ameis, str. 115: „...das Holz des in den Ge-
 birgen des pontischen Kleinasiens üppig
 wuchernden Buchsbaumes war wegen seiner
 Härte, Dichtigkeit und unvergänglichen Dauer
 früh geschätzt. Hier erklärt sich das Joch von
 Buchsbaumholz aus der Herkunft des Maul-
 tiergespannes, da dies ein Geschenk der Myser
 278, diese aber die Nachbarn der Heneter
 waren, wo die Heimat der Maultiere (B 852).
 Ὀμφαλόεν (jarzmo) w guz, główkę zaopatrzona
 (do przywiązywania rzemieni); ὁ οἴηξ, ἦκος
 (dat. οἴηκισσι) kółko (przy jarzmie, przez które
 przechodziły lejce); 270. τὸ ζυγόδεσμον rzemień

(którym jarzmo przywiązywano do dyszla); 271. ὁ ῥυμός dyszel; 272. ἡ πέζα (tutaj: koniec dyszla); ὁ κρίκος κόλκο. pierścień (naprzeciw ἄμφαλος u dołu). Porównaj K. F. Ameis, str. 116: „...κρίκος wurde über die πέζα und den durch diese gehenden Spannagel (ἔστωρ) so geschoben (ἐπιβάλλειν), dass der Ring mit seiner oberen Wölbung hinter dem Nagelkopf, mit der unteren vor der Nagelspitze zu liegen kam.“ Ὁ ἔστωρ, ὀρος kolek (na końcu dyszla); 273. τρίς δ' ἐκάτερθεν... porówn. K. F. Ameis, str. 116: „...den Jochriemen. Dieser wurde mit seiner Mitte unten an die πέζα vor den κρίκος gelegt, dann beide Enden rechts und links (ἐκάτερθεν) übers Kreuz hinaufgenommen nach dem Knopfe zu (ἐπ' ἄμφαλόν), um denselben herumgeschlungen und dann wieder nach der Deichsel zu hinabgezogen und diese damit umwunden (κατέδησαν), ἐξείης (274) entsprechend dem τρίς ἐκάτερθεν, der Reihe nach, in gleicher Folge. Nachdem dies dreimal wiederholt war, wurden die noch übrigbleibenden Enden des Riemens unter die wahrscheinlich mit einer Art von Widerhaken versehene Spitze (γλωχίνα) des durch die Deichsel gehenden Nagels gebogen und irgendwie befestigt. Durch diese ganze Vorrichtung aber wurde verhütet, dass der Nagel ausspränge oder durch das Joch beim Ziehen hin und her schwanke.“

274. Ἡ γλῶσσις, ἴνος język, haczyk; κάμπτω (aor. ἔκαμψε) zginam, zaginam; ἡ ἀπήνη wóz (na 4 kołach); 276. νηέω (imperf. 3. plur. νήεον) składam, ładuję; 277. ἐντεσιεργός 2. pracujący w zaprzęgu, ciągnący zaprzęg; 280. αὐτὸς ἔχων dla siebie, dla swego użytku trzymając; ἀτιτάλλω (imperf. ἀτίταλλον) pielęgnuję, karmię; ἡ φάτνη żłób.

237—280. Następnie Trojan z przedsonka wszystkich wypędził, gromiąc ich obelżywymi słowami: „Precz, podli niegodziwcy! czyż sami nie macie w domu nad czem płakać, żeście poprzychodzili, aby mi dokuczać? Czyż mało wam, że mi Zeus, syn Kronosa, dał ten ból, iż syna musiałem stracić najlepszego? ale i sami to poznacie! Albowiem o wiele łatwiej teraz będzie Achajom pozbawiać was życia, skoro on nie żyje. Lecz ja, zanim oczyma zobaczę gród ten zdobyty i zburzony, obym poszedł do (przybytku) Hadesa.“

Po tych słowach berłem rozpedził mężów; ci zaś poszli precz, gdyż starzec spieszył się. Wtedy on na synów krzyknął, łajac Helenosa, Parysa, boskiego Agatona, Pammona, Antifonosa, gromkiego Politesa, Deifobosa, Hippotoosa i świetnego Diosa; wszystkich ich dziewięciu zawołał starzec i tak rozkazał: „Spieszcie mi się, złe dzieci, hańbo! Obyście wszyscy

razem zamiast Hektora zginęli byli koło szybkich okrętów! O biada mi, najnieszczęśliwшему, ponieważ spłodziłem znakomitych synów w Troi obszernej, lecz żaden z nich, powiadam, nie pozostał mi, ani Mestor boski ani rycerski Troilos ani Hektor, który bogiem był między mężami i nie wyglądał na syna śmiertelnego człowieka, lecz boga; wszystkich ich zgubił Ares, a to wszystko ladaco pozostało, kłamecy, hulaki, korowodni bohaterowie, łupieżcy owiec i kóz własnego narodu. Czy już raz nie przygotujecie mi wozu i nie złożycie nań tego wszystkiego, abym wybrał się w drogę?”

Tak powiedział, a ci, przestraszywszy się krzyku ojca, wyciągnęli wóz na dobrych kołach, pod muły, piękny, niedawno zrobiony, i przywiązali do niego skrzynię, a następnie zdjęli z kołka mule jarzmo, bukszpanowe, z główką na wierzchu, dobrze w kołka zapatrzone, i wynieśli razem z jarzmem dziewięciolokciowy rzemień. I włożyli je zręcznie na dobrze wygładzony dyszel, na sam koniec, i założyli pierścień za kolek, i trzy razy na obie strony obwiązali (rzemień) naokoło główki, a potem po kolei owijali (naokoło dyszla) i wreszcie założyli za haczyk. Następnie wynieśli ze skarbca i złożyli na dobrze wygładzonym wozie niezmierny okup za głowę Hektora. I zaprzęgli muły silnokopytne, pra-

cujące w zaprzęgu, które niegdyś Myzycjczy
dali byli Pryamowi jako wspaniały dar; dla
Pryama zaś zaprzęgli konie, które starzec,
trzymając je dla swego użytku, karmił przy
dobrze wyglądzonym żłobie.

281—328. Przed odjazdem składa Pryam ofiarę i błaga
Zeusa o zesłanie swego orła na znak szczęśliwego
wyniku. Zeus czyni zadość jego prośbie i Pryam uspo-
kojony odjeżdża z heroldem.

291. Ζευγνύσθην tutaj w znaczeniu: kazali
zaprzęgać; ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν tutaj: w wy-
sokiem podwórzu, na wysokiem obejściu; 282.
κῆρυξ mian. Ἰδαῖος; πυκινός i πυκνός 3. gęsty,
silny, mocny, także: mądry, roztropny, roz-
ważny; τὸ μῆδος, εὖς, tylko plur. μῆδεα, zamiar,
postanowienie, myśl, roztropna rada, rozum;
283. ἀγχίμολον δέ σφ' ἤλθ' blisko do nich
przybyła, zbliżyła się; τετίημαι, perf. w znac.
praes., 2. dual. τετίησθον, part. τετιηώς, dat.
τετιηότι, plur. τετιηότες, jestem zasmucony,
smutny, gryzę się, martwię się, — τετιηότι
θυμῷ krótko: strapiona, stroskana, z troską
w sercu; 284. ἐν χειρὶ δεξιτερῆφιν w prawej
reče; μελίφρων, οὖος słodki jak miód, smaczny;
285. χρυσεῖφ ἐν δέπαι w złotym puharze; λείβω
(imperf. λείβε, partic. aor. λείψαντε) leję, wy-
lewam (osobliwie o libacyi); κίω idę, odchodzę,
odjeżdżam, — ὄφρα λείψαντε κιοίτην aby przed

odjazdem złożyli płynną ofiarę; 286. ἔπιπον προπάροισεν przed zaprzęgiem; 287. τῆ na! weź! oto masz! σπένδω (aor. ἔσπεισαν, σπεῖσαν, iterat. σπέισασκε, imperat. σπείσον) ofiaruję, wylewam na ofiarę (wino przed wypiciem na ziemię lub ołtarz ofiarny); εὔχεο οἴκαδ' ἐκέσθαι ἄψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν módl się, abys do domu przybył napowrót z pomiędzy nieprzyjacielskich mężów, nieprzyjaciół; σέ γε z naciiskiem w przeciwstawieniu do ἐμεῖο (289); θυμὸς ὀτρύνει ἐπὶ νῆας w znaczeniu: ochota pędzi do okrętów (mian. achajskich); ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθέλουσῃς w każdym razie wbrew mej woli, chociaż ja nie chcę; 290. ἀλλ' εὔχευ z naciiskiem przed zaimkiem; κελαινεφέι Κρονίωνι (dat. od εὔχευ) do syna Kronosa czarnemi otoczonego chmurami; 291. Ἰδαίῳ... Zeus miał na górze Ida gaj sobie poświęcony wraz z ołtarzem (stąd kapłan jego nazywa się według π 604 Ἰδαῖος); Τροίην... πᾶσαν należy rozumieć miasto z obwodem doń należącym; κατὰ należy do δρᾶται od καθοράω (part. aor. κατιδών) patrzę, spoglądam na dół; 292. αἰτέω (imperat. αἶτει, fut. αἰτήσω, imperf. ἤτεον) żądam, pragnę, proszę, błagam (τινά τι kogo o co); αἶτει δ' οἰωνόν tj. o swego orła; οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, podobnie jak o 526 κίρκος (jastrząb, sokół) Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος; 293. φίλτατος οἰωνῶν najmiłszy z ptaków; εὐ (enkl.) = οὐ; κράτος

μέγιστον największa, bardzo wielka siła; 294. δεξιόν (należy do οἰωνόν) z prawej strony, praworęczny. Grecy, patrząc wróżby z lotu ptaków, obracali się twarzą ku północy, gdzie był Olymp, siedziba bogów. Ptaki ukazujące się po prawej ręce, a więc ze wschodniej strony, uważano jako pomyslny znak. 295. Πίσυνοσ 3. ufny w co, liczący na kogo, dowierzający komu; ταχύπωλοσ 2. szybkie konie mający (Μορμιδόνες, Δαναοί); 296. οὐ δώσει nie da, odmówi; 298. μέμαα, perf. w znac. praes., dual. μέματον, plur. μέμαμεν, μέματε, μεμάασι, imper. μεμάτω, partic. μεμαώς, plusquamperf. μέμασαν, spieszę, pospieszam, pragnę czego, chcę; 300. ἐφίημι (imperf. ἐφίει, fut. ἐφήσεις, aor. ἐφήκα, ἐφέτηκα, coniun. ἐφείω, optat. ἐφείην, imperat. ἔφεσ) posyłam, wysyłam, także: pobudzam, zachęcam, polecam, każę (zwłaszcza part. ἐφιέμενοσ); 301. Δι̅ χει̅ρας̅ ἀνασχε̅μεν (infin. aor. od ἀνέχω) wznieść ręce do Zeusa; ἐλέεω (fut. ἐλεήσει, aor. ἐλέησα) lituję się; 302. ἦ rzekł, po tych słowach; 303. ἐπιχέω (aor. ἐπέχευε, infin. ἐπιχεῦαι) leję, zlewam na co, np. χερσίν ὕδωρ; ἀκήρατοσ 2. nienazuszony, nieuszkodzony, czysty, niezmiszany; παρίστημι (aor. 2. παρέστησ, παρέστη, optat. παρασταίης, παρασταίη, plur. παρασταίεν, imperat. πάρστητε, partic. παραστάς, παρστάς, perf. παρέστημεν, infin. παρεστάμεναι, plusquamperf. 3. plur. παρέστα.

σαν) staje obok, τινί, przystępuje do kogo, zbliżam się; 304. τὸ χέρνιβον (tylko tutaj, zwykle λέβητος) miednica; ἡ πρόχοος dzbanek, konewka; 305. νίջω (imperf. νίջε, fut. νίψω, aor. νίψε, imperat. νίψον, aor. med. νίψατο) maczam, myję; τὸ κύπελλον kubek, — κύπελλον ἐδέξατο ἦς ἀλόχοιο wziął kubek od swej małżonki; 306. μέσῳ ἔρκει na środku podwórza (gdzie był ołtarz Zeusa); λείβω (imperf. λείβε, λείβον, aor. λείψαι) leję, wylewam (np. οἶνον wino na ofiarę); 307. εἶσανεῖδον (aor. def.) patrzę się, spoglądam (np. οὐρανόν w niebo); 308. Ἴδθηθεν μεδέων co władasz z Idy; κύδιστε μέγιστε porówn. łac. Juppiter Optimus Maximus; 309. δός μ'... φίλον ἐλθεῖν ἢ δ' ἐλεεινόν daj, dozwoł, bym jako przyjaciel przybył i godzien litości; ἐς Ἀχιλλῆος do (namiotu) Achilleusa; 310-313 = 292-295; 314. τοῦ δ' ἔκλυε jego zaś wysłuchał; μητίετα nom. i vocat. doradca; 315. αὐτίκα αἰετὸν ἦκε natychmiast wysłał orła; τέλειος 2. doskonały, wybrany, tutaj: τελειότατος πετεηνῶν najpewniejszy z ptaków (tj. taki, którego ukazanie się wróży, iż życzenie będzie spełnione); 316. μῶρφνος tylko tutaj: czarny, ciemny, brunatny; ὁ θηρητήρ, ἦρος łowiec; ὁ περκνός orzeł brunatny, jako adiect. ciemno-
plamisty; 317. ὑπερόφοιο θύρη θαλάμοιο drzwi
wysokiej komory; τεύχω (fut. τεύξω, imperf. ἔτευχε, τεῦχε, aor. ἔτευξα, τεῦξε, infin. aor.

redupl. τετυχεῖν, part. perf. τετυχώς, perf. pass. τέτυξαι, τέτυκται, 3. plur. τετεύχεται, imperat. τετύχθω, infin. τετύχθαι, plusquamperf. (ἐ)τετύγην, aor. pass. ἐτύχθη) robię, sporządzam; 318. ἀφνειός 2. szczodrze obdarowany, bogaty, zamożny; ἡ κληίς, ἶδος rygiel; ἀραρίσχω (aor. 1. ἤρσα, ἄρσε, iperat. ἄρσον, part. ἄρσας, aor. 2. ἤραρε, 3. plur. ἄραρον, coniun. ἀράρη, partic. ἀρηρώς, ἀραρυία, ἀρηρός, plusquamperf. ἀρήρει, ἠρήρει, aor. pass. 3. plur. ἄρθεν, part. aor. 2. ἄρμενος) trans. w imperf., aor. 1. i aor. 2. act. łączę, spajam; 319. τὸ πτερόν skrzydło; (εἶδω = video), aor. εἶδον, ἶδον, ἰδόμεν, εἶδοντο, coniun. ἴδωμι, ἴδωμιαι, optat. ἴδοιμι, imperat. ἴδε, ἴδεσθε, infin. ἴδειν, ἴδέειν, part. ἰδών, widzę, spostrzegam, pass. i med. praes. εἶδεται, aor. 2. sing. ἐείσαο, ἐείσω, 3. sing. (ἐ)εἶσατο, partic. (ἐ)εισάμενος dają się widzieć, pojawiają się, pokazują się; 320. δεξιός tutaj: z prawej strony; αἰσσω (imperf. ἤισσον, aor. ἤϊξα, coniun. αἰξω, iterat. αἰξασκε, aor. pass. ἠιχθην, αἰχθην, infin. αἰχθῆναι, med. αἰξασθαι) spieszę, pospieszam, leczę, unoszę się; 321. λαίνω (imperf. med. λαίνετο, aor. pass. λάνθης, λάνθη) rozweselał, med. i aor. pass. rozweselał się, cieszę się, raduję się; 322. σπέρχω spieszę, pospieszam, part. σπερχόμενος szybko, prędko, czem prędzę; ξεστός 3. wygładzony, — ξεστοῦ ἐπεβήσεται

δίφρου wsiadł na zaprzęg wygladzony; 323. ἐκ należy do ἔλασε od ἐξελάω, ἐξελάωνω wypędzam, także: wyjeżdżam skąd (z genet.); ἐρίδουπος 2. głośno grzmiący, donośnem odbijający się echem, donośny, głośny; ἡ αἴθουσα dziedziniec; 324. ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην muły ciągnęły wóz na czterech kołach; 325. Ἴδαῖος mian. herold, który jechał razem z Pryamem; 326. ἐφέπω (imperf. ἔφεπε, iterat. ἐφέπεσκον, fut. ἐφέψεις, aor. ἐπέσπον optat. ἐπίσποι, coniun. ἐπίσπης, infin. ἐπισπεῖν) gonię za kim, jadę za kim; μάστιγι κελεύω porędzam biczem; 327. καρπαλίμως szybko, bystro; κατὰ ἄστῳ mian. z akropolidy do skajskiej bramy; φίλοι tj. παῖδες i γαμβροί (w 331); 328. δλοφύρομαι trans. lituję się, boleję nad kim, opłakuje kogo; ὡς εἰ θανατόνδε κίοντα jak gdyby szedł na śmierć.

281—328. Obaj tedy, herold i Pryam, kazali zaprzęgać w wysokiem podwórzcu, roztrópne w sercach myśli mając; wtem zbliżyła się do nich Hekabe stroskana, trzymając w prawej ręce słodkie jak miód wino w złotym puharze, aby złożyli płynną ofiarę na odjezdnem. Stanęła przed zaprzęgiem i w te odezwała się słowa: „Na, wylej na ofiarę ojcu Zeusowi, i pomódl się, byś do domu przybył napowrót z pomiędzy nieprzyjaciół, skoro cię tak ochota

pędzi do tych okrętów, w każdym razie wbrew mej woli. Lecz ty pomódl się następnie do syna Kronosa czarnemi chmurami otoczonego, Idajskiego, który spogląda na całą Troadę, i blagaj go o orła, szybkiego posłańca, który mu jest najmilszy z ptaków i którego siła jest bardzo wielka, z prawej strony, abyś, spostrzegłszy go na własne oczy, ufny w niego szedł do okrętów Danaów szybkie rumaki mających. Jeżeli zaś odmówi ci swego posłańca daleko wzrokiem sięgający Zeus, wtedy ja przynajmniej nie nalegałabym na ciebie, byś szedł do okrętów argejskich, chociaż bardzo pragniesz.“

Jej odpowiadając, rzekł boski Pryam: „Żono, chętnie usłucham twej rady (twego polecenia): zbawienna bowiem wznosić ręce do Zeusa, a może się zlituje.“

Po tych słowach polecił starzec usługującej szafarce nalać czystej wody na ręce; służąca zaś przystąpiła do niego, trzymając w rękach miednicę i dzbanek. Umywszy się, wziął kubek od swej małżonki; następnie, stojąc na środku podwórza, modlił się i lał wino, spoglądając w niebo i tak mówił głos podniósłszy: „Ojcze Zeusie, co władasz z Idy, najślawniejszy i największy, dozwól, bym jako przyjaciel i litości godzien przybył do Achilleusa, i ześlij mi swego ptaka wieszczego, szybkiego zwiastuna,

który ci samemu jest najmilszy z ptaków i którego siła jest bardzo wielka, z prawej strony, abym spostrzegłszy go na własne oczy, ufny w niego szedł do okrętów Danaów szybkie rumaki mających.“

Tak mówił modląc się, a doradca Zeus wysłuchał go. Natychmiast zesłał orła, najpewniejszego z ptaków, brunatnego łowca, którego także ciemnoplamistym nazywają. Jak szeroko są wyrobione drzwi wysokiej komory zamożnego męża, dobrze ryglami spojone, tak szeroko z obu stron były jego skrzydła; ukazał się zaś im z prawej strony, unosząc się nad miastem. Owi, widząc to, ucieszyli się i rozradowało się im serce w piersiach. Wtedy starzec czem prędzej wsiadł na wygładzony wóz i wyjechał z podwórza tudzież głośnego podsienia. Przodem ciągnęły wóz na czterech kołach muły, które popędzał roztropny Idajos, z tyłu zaś konie, które starzec, jadąc za nim, biczem popędzał szybko w dół miasta; wszyscy mili odprowadzali go, płacząc rzewnie, jak gdyby szedł na śmierć.

329—467. Hermes odprowadza Pryama aż do namiotu Achilleusa.

329. Κατέβαν ze względu na wyższe położenie miasta (tutaj z genet. πόλιος, zresztą ἐκ πόλιος); 330. οἱ μὲν... mian. φίλοι w 327;

ἄφορρος 2. napowróć wracający; ποτὶ Ἴλιος do Ilios; ἀπονόεμαι (imperf. ἀπονέοντο) odchodzę, powracam; 331. ὁ γαμβρός zięć; τῷ δ' mian. Pryam i herold; λανθάνω (imperf. (ἐ)λάνθανέ), λήθω (imperf. (ἐ)ληθον, λήθε, iterat. λήθεσκε, fut. λήσεις, aor. 2. ἔλαθε, λάθον) jestem ukryty, niespostrzeżony, uchodzę czyjej uwagi (z accus.); 332. προφαίνω (imperf. προῦφαινε, προῦφαινον, imperf. med. προουφαινέτο, perf. 3. sing. προπέφανται, part. aor. pass. προφανέντα, προφανέντε) pokazuje, — ἐς πεδίον προφανέντε gdy się ukazali na równinie; ἐλεέω żaluję go, lituję się nad kim; 333. αἶψα szybko, zaraz; ἀντίον αὐδ' ἄν τινα tutaj: przemawiać do kogo, zresztą: odpowiadać komu; 335. ἐταιρίζω (inf. aor. ἐταιρίσσαι) jestem towarzyszem, pomocnikiem, towarzyszę komu, odprowadzam kogo; ἔκλυες aor. gnom. dlatego w następnem zdaniu coniunct.; 336. βάσκι' ἴθι idź czem prędzej; 337. ὡς tak, w taki sposób; 339. ὁ διάκτορος przewodnik, towarzysz, posłaniec; ἀργεῖφόντης szybko pojawiający się, szybki posłaniec; 340. ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα pod nogi przywiązał piękne sandały; 341. ἢ ὑγρὴ wilgoć, woda, morze; 342. ἠδέε tudzież; ἐπ' ἀπίρονα γαῖαν po niezmiernej ziemi; ἄμα πνοιῆς ἀνέμοιο zarówno z powiewem wiatru (= tak szybko jak wichler); 343. εἶλετο... ῥάβδον wziął sobie laskę (czarodziej-

ską); ὄμματα θέλγει czuruje, zamyka oczy; 344. ὑπνώνοντας ἐγείρει budzi ze snu; 347. ὁ αἰσυμνητήρ, ἦρος władca, — κούρω αἰσυμνητήρι εἰοικώς podobny do młodzieńca książęcego rodu, do książęcego syna, do księcia; 348. ὑπηνήτης, αὐ dostający brodę, — πρῶτον ὑπηνήτη któremu pierwsza broda wyrasta, zasiewa się; χαριστάτη ἦβη najrozkoszniejsza młodość, najrozkoszniejszy wiek; τὸ σῆμα, αὐτος znak, znamię, także: mogiła, — ἐπεὶ... μέγα σῆμα παρὲς Ἴλοιο ἔλασαν gdy minęli wielką mogiłę Ilosa (założyciela Troi); 350. στήσαν... ἡμίονους zatrzymali muły; 351. ἐπὶ należy do ἦλυθε, — ἐπὶ κνέφας ἦλυθε γαῖαν ciemność, zmrok scho- dzil na ziemię; 353. ἐξ ἀγχιμύλοιο z bliskości, z pobliza (należy do ἰδών); 354. φράζω uważaj, bacność; φραδής 2. jasny, roztropny, bacny, uważny, — φραδέος νόου ἔργα τέτυκται dzieją się tutaj rzeczy wymagające bacznego umysłu, bacności; 355. διαρραίω rozbijam, rozrywam, rozszarpuję na kawałki; δῶ myślę, sędzę; 356. φεύγωμεν ἐφ' ἵππων myśl: uciekajmy z zaprzęgiem konnym, a wóz z mułami i okupeńm zostawmy; ἔπειτα tutaj w znacz.: w przeciwnym razie (tj. gdybyśmy nie mogli uciec); 357. λιτανεύω proszę, błagam; ἄπτω przyczepiam, przywiązuję, — γούνων ἄπτομαι obejmuję kolana, ściskam za kolana; 358. σὺν należy do χύτο od συγχείω (imperat. σύγχει,

imperf. 3. sing. σύγχει, aor. συνέχευε, infin. συνχεῦσαι, partic. συγγέας, aor. med. synkop. 3. sing. σύγχυτο) razem zlewam, mieszam, — σύν... γέροντι νόος χύτο starcowi pomieszał się rozum, stracił przytomność; 359. ὀρθαὶ τρίχες ἔσταν włosy zjeżyły się, stanęły dęba; γναμπτός 2. zakrzywiony, zagięty, giętki, gibki; τὸ μέλος, εὖς część ciała, członek; 360. θαπ lub ταφ temat perf. w znac. praes. τέθηπα, plusquamperf. ἐτεθήπεα, aor. ἔταφον, dziwię się, cuduję się, patrzę z podziwem, — στῆ δὲ ταφών stał jak oszołomiony; αὐτός sam, z własnego popędu; ὁ ἔριούσιος bardzo zbawienny, pożądany, podający szczęście (przydomek Hermes); ἐγγύθεν ἐλθὼν zbliżywszy się; 361. ἐξείρομαι wypytuję się, zwracam się do kogo z zapytaniem; 362. πῆ dokąd? κτῆρῳ? ἰθύνω prostuję, kieruję prosto; 363. νύκτα δι' ἀμβροσίην wśród boskiej nocy; ὅτε θ' εὐδουσι kiedyto śpią zwykle; 364. δαίω (fut. δαίσομαι, aor. ἔδ(δ)εῖσα, δαίσε, coniun. δαίση, optat. 3. sing. δαίσειε, partic. δαίσεις, perf. δαίδοικα, w znac. praes. δαίδια, δαίδιμεν, δαδίασι, imperat. δαίδιθι, δαίδιτε, infin. δαίδιμεν, partic. δαειδιώς, plusquamperf. 1. plur. ἔδειδιμεν, (ἐ)δαειδισαν) boję się, lękam się; πνέω i πνείω wieję, dmę, oddycham, dyszę, — μένεα πνεῖοντες pełni odwagi, ożywieni odwagą, dyszący odwagą; 365. δυσμενής 2., tylko w plur. δυσμενέες, δυσμενέων, δυσμενέεσι, δυσμενέας,

wrogi, nieprzyjazny, nieprzyjacielski, zły; ἀνάρσιος 2. niezgodliwy, nieprzyjazny, wrogi, — δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι... dla wzmocnienia pojęcia (to ostatnie słowo w Iliadzie tylko tutaj); ἐγγὺς ἔασιν są w pobliżu; 367. τὸ ὄνειαρ, ατος a) pomoc, ratunek, porada, b) plur. posiłek, tutaj: kosztowności, skarby; 368. ὀπηδέω od-prowadzam kogo, towarzyszę komu (z dat.); 369. ἀπαμύνω odwracam, odpieram, odpędzam; χαλεπαίνω (imperf. 3. sing. χαλέπαινε, coniun. aor. 3. sing. χαλεπήνη, infin. χαλεπήναι) gniewam się, zaczepiam kogo, występuję wrogo przeciw komu; 370. ῥέζω (imperf. (ἔ)ρέζον, iterat. ῥέζεσκον, fut. ῥέζω, aor. ἔ(ρ)ρεξα, ῥέξε, partic. aor. pass. ρεχθέν, έντος) robię, — οὐδέν σε ῥέζω κακά pod żadnym względem nie uczynię ci nic złego; 371. ἀπαλέξω (optat. aor. ἀπαλεξήσαιμι, aor. ἀλαλεξε) odwracam, oddalam, odpędzam; ἔίσκω (imperf. ἤσκει) robię podobnym, równym, zarówno cenię, uważam za kogo; 373. πῆ albo πῆ (enkl.) prawdopodobnie, prawie; τάδε, mian. niebezpieczeństwa, o których wspominał Hermes w 366 i d.; 374. ἔτι... καὶ ἐμεῖο, Pryam, po tylu nieszczeniach, jakie nań spadły, miał już słabą nadzieję w pomoc bogów; ὑπερέχω (imperf. ὑπείρεχε, aor. ὑπερέσχε, ὑπερέσχεθε) trzymam nad, rozpościeram; 375. ὁ ὀδοιπόρος podróźny; ἀντιβολέω (aor. ἀντεβόλεσα) idę naprzeciw, spo-

tykam się z kim; 376. αἴσιος 2. szczęśliwym losem dany, na szczęście zesłany, pożądanym, życzliwym, przychylnym; ἀγῆτος 3. podziwienia godny; 377. πνέω i πνείω (3. sing. πνέει, πνείει, partic. πνείοντες, aor. 3. sing. ἔπνευσε, coniun. 3. sing. πνεύσῃ) wieję, dmę, med. perf. 2. sing. πέπνυσαι, infin. πεπνύσθαι, partic. πεπνυμένος, plusquamperf. 2. sing. πέπνυσο jestem rozumny (z νόω tylko tutaj); μακάρων ἔξεσσι τούτων od szczęśliwych pochodzisz rodziców (których szczęśliwymi trzeba mienić z powodu takiego syna); 379. ναί tak, istotnie, rzeczywiście; κατὰ μοῖραν εἶπες słusznie powiedziałeś; 380. ἀτρεκέως po prawdzie, szczerze, otwarcie; καταλέγω (fut. καταλέξω, aor. κατέλεξα, imperat. κατάλεξον, infin. καταλέξαι) opowiadam, mówię, wykładam; 381. ἤ... ἢ czy... czy; πῆ tutaj: dokąd, gdzieś (bliżej określone przez ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς między, do obcych ludzi); ἐκπέμπω (aor. ἔκπεμψαν) wysyłam, wyprawiam, wyprowadzam; κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά liczne i wspaniałe kosztowności; 382. ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς do obcych mężów, ludzi; ἵνα περ gdzieby właśnie, gdzieby mianowicie; σός (sanus), σῶς zdrowy, cały, nieznaruszony, nieuszkodzony; μίμνω (partic. μιμόντεςσι, imperf. μίμνομεν) pozostaję; 383. ἢ ἤδη albo czy już; καταλείπετε opuszczacie, zamierzacie opuszczać; ἰρός 3. (ἱρός 3.) silny,

mocny, także: święty, boski, bogom poświęcony (ἐκατόμβη, ἡμαρ, ποταμοί, ἄλσος, κνέφας, Πέργαμος, Ἴλιος, ἐλαίη, ἀλωή i wogóle wszystko, co jest poświęcone bogom lub stoi pod ich opieką); 384. δειδιώτες tutaj: z bojaźni, ze strachu; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὄριστος ὄλωλεν taki bowiem znakomity mąż zginął; 385. σὸς παῖς... porównaj K. F. Ameis, str. 123: „σὸς παῖς: während Hermes bis dahin durch nichts verraten hat, dass er den Priamos kenne, um den Greis nicht zu beunruhigen, wird hier mit σὸς παῖς diese freundliche Schonung mit einemal ohne Grund und Zweck aufgegeben. Dieses, sowie der matte und unklare Ausdruck οὐ μὲν γὰρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν — er ermangelte nicht des Kampfes der Achäer — d. i. er hat genug mit den Achäern gekämpft, erweckt begründete Zweifel gegen die Ursprünglichkeit des Verses. Fehlt derselbe, so hat die folgende Antwort des Priamos, in welcher er sich als Hektors Vater bekennt, eine um so ergreifendere Wirkung, weil dies Bekenntnis dann lediglich als die Folge des aufwallenden väterlichen Gefühls erscheint.“ Ἐπιδεδούμαι (imperf. ἐπεδεύετο) potrzebuje, brak mi czego (z genet.); 388. ὡς μοι καλά jakżeż mi szlachetnie; ὁ οἶτος los; ἀποτμος 2. nieszczęśliwy; ἐνέπω i ἐννέπω (imperat. ἐννεπε, partic. ἐνέπων, imperf. ἐννεπε, aor. 2. ἐνισπε(ς), nifin. ἐνισπεῖν,

ἐνισπέμεν, fut. ἐνισπήσω) mówię, wyrażam się;
 390. πειράω probuję, doświadczam, badam,
 wybaduję, wystawiam na próbę; εἶρομαι pytam
 się, wypytują się o kogo (tutaj z accus. osoby);
 391. κудиάνειρα przynosząca sławę mężom (μά-
 χη, ἀγορή); 392. ὀφθαλμοῖσι wzmacnia ὄπωπα;
 εὔτε = ὅτε; 393. δαίζω rozrywam, rozdzieram,
 tnę, zabijam; 394. ἤμεις mian. Myrmidonowie;
 395. οὐ εἶα μάρνασθαι nie pozwalał waleczyć;
 χολόω gniewam; 396. ὁ θεράπων sługa; μία
 νηῦς ten sam okręt; 397. Μυρμιδόνων ἔξειμι
 pochodzę z Myrmidonów; 398. ἀφνειός zamo-
 żny; 400. πάλλω macham, wymachuję, trzęsę,
 potrząsam, wyrzucam; ὁ κλῆρος los; λαγχάνω
 (imperf. (ἐ)λάγχανον, aor. 2. ἔλαχον, λάχον,
 infin. λαχεῖν, partic. λαχών, perf. 3. plur. λε-
 λόγχασι) otrzymuję losem; ἐντάδε tutaj; 401.
 ἦῶθεν rano; 402. θήσονται (fut. od τίθημι)
 περί ἄστου μάχην rozpoczną walkę naokoło mia-
 stin; ἐλίκωψ, ωπος okragłooki, pięknooki; 403.
 ἀσχαλάω (3. plur. ἀσχαλώωσι) jestem niecier-
 pliwy, gniewam się; καθήμενοι przyczynowo
 do ἀσχαλώωσι: leżeć bezczynnie; 404. οὐδὲ
 δύνανται ἴσχειν πολέμου i nie mogą powstrzy-
 mać od walki; σεύω (aor. ἔσσευα, σεῦα, imperf.
 med. 3. plur. ἐσσεύοντο, aor. med. 3. sing.
 σεύατο, plur. ἐσσεύαντο, coniun. σεύωνται, perf.
 pass. ἔσσομαι (często w znac. praes.), part.
 ἐσσύμενος, aor. synk. ἐσσύμην, 2. sing. ἔσσο,

3. sing. ἔσσυτο, σύτο) silnie poruszam, gonie, med. silnie poruszam się, spieszę się, pragne, chce, domagam się; 409. μελεῖστί na części, na kawałki; προτίθημι (aor. 3. sing. προύθη-κεν) stawiam przed, zastawiam, tutaj: rzucam (np. τί κυσίν); 411. φαγ, aor. ἔφαγον, φάγον, infin. φαγέειν, φαγέμεν, coniun. 3. sing. φάγησι jem, pożeram; 413. αὐτως tutaj: tak jak był, niezmieniony; ἐν κλισίῃσι w namiocie, tutaj: przed namiotem, w podwórzu; σήπω (perf. σέσηπε) gnije, — χρώς σήπεται ciało gnije, psuje się; ἡ εὐλή robak, gąsienica, — οὐδέ μιν εὐλαί ἔσθουσι a przecie nie toczą go robaki. 415. ἀρηΐφατος 2. zabity przez Aresa, poległy w boju; 416. ἡ μὲν wprawdzie; περι σῆμα ἔλκει wlecze dokoła mogiły; 417. ἀκηδέστως bez litości, nielitościwie; 418. αἰσχύνω (infin. αἰσχυνέμεν, aor. ἤσχυνα, partic. perf. pass. ἤσχυμ-μένος) robię brzydkim, zohydzam, znieważam, zbeszczeszczam. Achilles chciał zbeszcześcić ciało Hektora, lecz Apollo nie dopuścił do tego. Θηέομαι (optat. 2. sing. θηῶτο, imperf. 3. sing. θηεῖτο, 1. plur. ἐθηεύμεθα, 3. plur. θηεῦντο, aor. (ἐ)θηήσα(ν)το, optat. 2. sing. θηήσαιο, 3. plur. θησαίατο) przypatruję się, patrzę z podziwem, dziwuję się, — θηοῖό κεν zdziwilbyś się, patrzyłbyś z podziwem; 419. ἔερσήεις, ἐρσήεις 3. zroszony, świeży od rosy, jak rosa, wogóle: świeży; νίζω (fut. νίψω, aor.

νίψε, imperat. νίψον, aor. med. νίψατο, perf. pass. νένιπται) maczam, myję, czyszcze, zmywam; 420. μαρῶς 3. zanieczyszczony, zbrukany, splamiony (krwią); τὸ ἔλκος, εὖς rana; μύω (aor. 3. plur. μύσαν, perf. μέμυκεν) zamykam się, zasklepiam się; 421. ὄσος accus. (według konstrukcyi τύπτειν τινὰ ἔλκος); τύπτω (imperf. τύπτε, aor. τύψε, part. perf. pass. τετυμμένος, aor. 2. pass. ἐτύπην) biję, uderzam; 422. κήδω (imperf. ἔκηδον, iterat. κήδεσκον, part. aor. 2. κεκαδών) zasmucam, trapię, med. smuceę się, trapię się, staram się o kogo (τινός); φίλος scil. ἦν; 425. ἐναίσιμος 2. sprawiedliwy, należny, odpowiedni; 428. ἀπομνησχομαι (aor. med. ἀπεμνήσαντο) przypominam sobie, pamiętam komu (coś dobrego); ἡ αἴσα los, przeznaczenie; 429. δέχομαι (fut. δέξομαι, aor. (ἐ)δέξατο, imperat. δέξαι, aor. 2. ἐδέγην, 3. sing. ἔδεκτο, δέκτο, imperat. δέξο, infin. δέχθαι, part. δέγμενος, perf. δέδεγμαi, plusquamperf. (ἐ)δεδέγην) przyjmuję, biorę; ἐμεῦ πάρα ode mnie; τὸ ἄλεισον puhar; 430. αὐτόν mnie samego; ῥύομαι ratuję, chronię, ocalam; 434. παρῆξ Ἀχιλλῆα bez wiedzy Achilleusa; 436. συλεύω obdzieram, okradam, krzywdzę; 437. ἄν należy do ἰκοίμην, κὲ do przypuszczenia zawartego w καὶ κλυτὸν Ἄργεος; 438. ἐνδουκέως starannie, chętnie, życzliwie, serdecznie; ὁμαρτέω robię wspólnie, odbywam z kim drogę,

towarzyszę komu; 439. ὄνομαι (3. plur. ὄνονται, aor. ὄνοσάμην) hańbię, znieważam, lekceważę; 440. ἀναΐσσω (aor. ἀνήξα, part. ἀναΐξας) skaczę w górę, wyskakuję; ὁ ἐριούνης i ἐριούσιος zbawienny, dający szczęście, zbawiciel (przydomek Hermesa); 441. καρπαλίμως szybko, prędko, zwinnie; ἡ μάστιξ, ἴγος bat; τὰ ἡνία lejce; λάζομαι (imperf. (ἐ)λάζετο) bioreę, chwytam; 442. ἐν należy do ἔπνευσε od ἐμπνέω (aor. ἐνέπνευσε i ἔμπνευσε) wdycham, natchnąć; 443. πύργους καί τάφρον... które były postrojone celem zabezpieczenia achajskiego obozu; 444. νέος 3. nowy, neutr. νέον jako adv. niedawno, co tylko; περὶ δόρπα dokoła, koło wieczerzy; ὁ φυλακτήρ, ἦρος stróż, wartownik; πονέομαι (imperf. 3. plur. πονέοντο) pracuję, robię, zajmuję się czem; 446. ἄφαρ szybko, prędko, natychmiast; οἴγνυμι (aor. 3. sing. ὄϊξε, ὄϊξε, partic. οἴξασα) otwieram, odmykam; ἀπωθῆώ (fut. ἀπώσω, aor. ἀπέωσε, ἀπῶσε) odtrącam, odpycham, odsuwam; ὁ ὀχεύς, ἦρος rygiel; 450. τὸ δόρυ (δούρατος, δουρός, δούρατι, δουρί, plur. δούρατα, δοῦρα, δούρων, δούρασι, δούρεσσι, dual. δοῦρε) drewno, pień, belka, brus; ἡ ἐλάτη jodła; κείρω (imperf. ἔκειρον, infin. fut. κερῆειν, aor. (ἐ)κέρσε, partic. κέρσαντες) strzygę, ociosuję, oprawiam; ἐρέφω (aor. ἔρεφα) pokrywam, nakrywam; 451. λαχνήεις 3. wełnisty; ὁ ὄροφος trzcina, szuwar; λειμω-

νόθην z łaki; ἀμάω (imperf. ἤμων, aor. ἄμησα) odcinam, żnę, koszę, zbieram; 452. ἀμφί, mian. dokola namiotu; ἡ αὐλή, ἧς podwórze, tutaj: oparkanienie, parkan; 453. ὁ σταυρός κότ, czestokół; θύρην... mian. bramę prowadzącą na dziedziniec; ἔχε tutaj: zamykał; ὁ ἐπιβλής, ἦτος rygiel; 454. ἐπιρρήσω (imperf. iterat. ἐπιρρήσσεσκον) zamykam, zasuwam; 455. ἀνοίγω (imperf. ἀνέωγεν, ἀνῶγεν, iterat. ἀναοίγεσκον, aor. ἀνέωξε) otwieram, odmykam, odsuwam; μεγάλην κληῖδα θυράων ten wielki rygiel u drzwi; 456. τῶν ἄλλων należy do τρεῖς; 459. ἀπέβαινεν ἐπὶ χθόνα zszedł (z wozu) na ziemię; 460. ἦτοι ἐγὼ tutaj w znac.: wiedz tedy, że ja; θεὸς ἄμβροτος bóg nieśmiertelny; 461. ὁ πομπός przewodnik, towarzysz; ὀπάζω (imperf. ὀπάζε, ὤπάζε, fut. ὀπάσσω, aor. ὤπασσα, ὄπασσα, imperat. ὄπασσον, każe iść za kim, daje za towarzysza, przewodnika; 462. πάλιν εἶσομαι (fut. od εἶμι) napowrót odejdę; 463. εἴσειμι wchodzę, przychodzę (np. ὀφθαλμοῦς przed oczy); νεμε(σ)σητός 3. naganny, niestosowny; 464. ἀγαπάζω łaskawie pozdrawiam, witam, miłuję, okazuję szacunek; ἄντην tutaj w znac.: osobiście. Mysł: nie odpowiadałoby to godności boga uczyć swoją obecnością śmiertelnika bez szczególnego powodu. 465. Τύνη = σύ; 467. λίσσομαι (imperat. λίσσεο, imperf. ἐλλίσσετο, iterat. λισσέσκετο, aor. ἐλλι-

σάμην, coniun. λίσση, imperat. λίσσαι, optat. aor. 2. λιτοίμην, infin. λιτέσθαι) proszę, błagam; τέκεος odnosi się do Neoptolemosa, syna Achilleusa; σὸν należy do ὀρίνῃς od συνορίνω poruszam, wzruszam (np. θυμόν serce).

329—467. Gdy więc, zjehawszy w dół miasta, przybyli na równinę, owi napowrót do Ilios podążyli, synowie i zięciowie; ci zaś obaj nie uszli uwagi Zeusa daleko wzrokiem sięgającego, skoro tylko pojawili się na równinie; i ujrzawszy starca, zlitował się nad nim. Natychmiast tedy przemówił do Hermesa, drogiego syna: „Hermesie, wszak ci przedewszystkiem największą sprawia radość towarzyszyć jakiemu mężowi, i zwykle wysłuchujesz tego, komu sprzyjasz; idź szybko i zaprowadź Pryama do wydrażonych statków achajskich tak, aby go nikt z reszty Danaów ani nie spostrzegł ani nie zauważał, zanim przybędzie do syna Peleusa.“

Tak powiedział, a szybki przewodnik chętnie go usłuchał; zaraz tedy pod nogi przywiązał sobie piękne sandały, boskie, złociste, które go mogły nosić tak po wodach jako też niezmiernej ziemi zarówno z powiewem wiatru (szybko jak wichry); wziął też laskę, którą czaruje (zamyka) oczy ludzi, gdy zechce, innych znowu ze snu budzi; tę w rękach trzymając,

puścił się (w drogę) dzielny posłaniec. Szybko tedy do Troady przybył i Hellespontu, i szedł dalej do królewicza podobny, któremu pierwsza broda się zasiewa, a młodość wtedy najnadbniejsza.

Owi zaś, minawszy wielką mogiłę Ilosa, zatrzymali muły i konie nad rzeką, aby się napoiły, już bowiem zmrok spadł był na ziemię. Wtedy herold, patrząc z blizka, zauważał Hermesa, i rzekł w te słowa do Pryama: „Baczność, Dardanido, są tu rzeczy zasługujące na uwagę! Jakiegoś męża widzę, wkrótce więc, sądzę, będziemy rozerwani na sztuki; otóż uciekajmy czem prędzej z końmi, albo, objawszy go za kolana, błagajmy, a może się zlituje.“

Tak rzekł, a starcowi pomieszał się rozum z okropnego strachu i włosy mu stanęły prosto na gibkich członkach; stał jak osłupiały. Wtedy sam zbawiciel, zbliżywszy się i ujawszy rękę starca, zwrócił się doń z pytaniem i tak przemówił: „Dokądto, ojcze, tak zmierzasz z końmi i mułami wśród boskiej nocy o tym czasie, kiedy inni śmiertelnicy śpią? Czyż nie boisz się złością dyszących Achajów, którzy ci są blizko jako nieprzyjaciele i wrogowie? Jeżeliby cię który z nich ujrzał wiozącego wśród szybkiej, ciemnej nocy tyle skarbów, jakby ci wtedy było na odwadze (cóżbyś począł ze sobą)? Ani sam nie jesteś młody, a i ten,

który ci towarzyszy, jest za stary, by móżd odeprzeć męża, gdyby cię kto pierwszy zaczepił. Lecz ja nic ci złego nie uczynię, i owszem obronię cię przed kimkolwiek: uważam cię jakby za swego ojca.“

Jemu odpowiedział na to boski Pryam: Tak mniej więcej sprawa się ma, drogi synu, jak mówisz. Ale jeszcze któryś z bogów rozpostarł nade mną rękę, zesławszy mi na spotkanie takiego przechodnia, w samą porę, jakim ty jesteś wspaniałym z postaci i wyglądu, tudzież rozważnego umysłu, i od szczęśliwych pochodzisz rodziców.“

Jemu odpowiedział na to szybki przewodnik: „Istotnie wszystko to, starcze, słusznie powiedziałaś. Lecz jeszcze to mi powiedz i dokładnie objaśnij: czy gdzieś między obcych ludzi odwozisz tyle wspaniałych kosztowności, gdzieby ci właśnie pozostały nienaruszone, czy już wszyscy opuszczacie boskie Ilios ze strachu? taki bowiem znakomity mąż zginął, twój syn; i nie brak mu było walki z Achajami (= a dosyć on się nawalczył z Achajami).“

Jemu odpowiedział na to sędziwy, boski Pryam: „Kim jesteś, najlepszy, i z jakich pochodzisz rodziców? Jakże mi szlachetnie wyraziłaś się o losie mego nieszczęśliwego syna.“

Do niego zaś znowu przemówił szybki prze-

wodnik: „Wybadujesz mię, starcze, i wypytujesz się o boskiego Hektora; widziałem go bardzo często na własne oczy w walce sławę mężom przynoszącej, tudzież gdy, dotarłszy do statków, zabijał Argejów, robiąc ostrym spiżem, a my, stojąc (bezczyinnie), podziwiali: albowiem Achilleus, gniewając się na syna Atreusa, nie pozwalał nam walczyć; ja mianowicie jestem jego sługą i ten sam okręt dobrze zbudowany przywiózł mię tutaj; pochodzę z Myrmidonów, ojcem mi zaś jest Polyktor. Jest on zamożny, ale już stary jak ty tutaj, i ma sześciu synów, a siódmym ja jestem; gdyśmy losowali, padł los na mnie, bym tutaj wyruszył. Teraz wyszedłem na pobojuwisko od okrętów: rano bowiem dokoła miasta rozpoczęła walkę Achajowie o pięknych oczach. Albowiem gniewają się, że tak bezczynnie siedzą, i już królowie achajscy nie mogą powstrzymać domagających się walki.“

Jemu naprzemian odpowiedział sędziwy, boski Pryam: „Jeżeli istotnie jesteś sługą Achilleusa, syna Peleusa, powiedz mi szczerą ($\pi\alpha\sigma\sigma\alpha\nu$ = całą) prawdę, czy syn mój jest jeszcze koło statków, czy go już Achilleus, posiekawszy na kawałki, rzucił psom.“

Na to odpowiedział mu szybki przewodnik: „Starcze, ani go psy nie pożarły ani ptaki, lecz leży jeszcze koło okrętu Achilleusa nie-

zmieniony (αἴτωρ) przed namiotem; a chociaż już dwunasta jutrzienka od czasu, gdy leży, przecie ani ciało jego nie gnije, ani go robaki nie toczą, które zwykle pożerają mężów w boju poległych. Wprawdzie Achilleus wlecze go nilitościwie dokoła mogiły swego druha ulubionego, jak tylko jutrzienka boska się ukaże, lecz go nie zbeszczeszca; zdziwiłbyś się, sam przyszedłszy, jak przedziwnie świeży leży, krew się sama zmyła i wcale nie jest sposoczony; również zasklepiły się wszystkie zadane mu rany: wielu bowiem przebiło go spiżem. Tak ci szczęśliwi bogowie troszczą się o twego syna, chociaż już nie żyje, ponieważ był miłym ich sercu.“

Tak powiedział, a starzec ucieszył się i odrzekł: „Synu, zaprawdę zbawienna jest, dawać bogom należne dary, jak to mój syn, jeśli nim był kiedy, nigdy nie zapominał w swym domu o bogach, Olymp zamieszkujących; dlatego też (bogowie) pamiętali mu to nawet w przeznaczeniu śmierci. Ale weź, proszę, ode mnie ten piękny puhar, ocal mię i prowadź z bogami; aż dostanę się do namiotu syna Peleusa.“

Jemu odpowiedział na to szybki przewodnik: „Kusisz mię, starcze, młodszego, lecz nie namówisz, zachęcając, bym bez wiedzy Achilleusa przyjął dar od ciebie. Boję się go

i szanuję z całego serca, więc nie mogę go skrzywdzić, aby mi z tego nie wyszło potem jakie nieszczęście. Z tobą i tak, jako przewodnik, poszedłbym nawet do sławnego Argos, chętnie bądź na szybkim okręcie bądź pieszo odbywając drogę; i nikt nie wdawałby się z tobą w walkę, lekceważąc sobie przewodnika.“

Rzekł i, dopadłszy wozu tudzież koni, wziął szybko zbawiciel do rąk bicz i lejce, i natchnął konie tudzież muły znakomitą siłą. A gdy już do wież koło okrętów i rowu przybyli, straż zajęta była właśnie wieczerzą; wtedy szybki przewodnik spuścił sen na nich wszystkich, a sam zaraz otworzył bramę i odepchnął rygle, poczem wprowadził Pryama razem z wspaniałymi darami na wozie. Dopiero gdy przyszli do wysokiego namiotu syna Peleusa, który Myrmidonowie swemu władcy wystawili, ociosawszy belki jodłowe; z wierzchu pokryli go wełnistym szuwarem na bagnistej łące zebrany; naokoło zaś wielki parkan uczynili władcy z silnych kołów. Drzwi zamykał tylko jeden jodłowy rygiel który trzech Achajów zasunęło, trzech zaś innych odsunęło ten wielki rygiel przy drzwiach; Achilles tylko zasunął go sam; — wtedy to zbawca Hermejas otworzył starcowi i wprowadził do wnętrza sławne dary dla szybkonogiego syna Peleusa, poczem zeskoczył z wozu na ziemię i rzekł: „Starcze,

wiedz tedy, że ja, bóg nieśmiertelny, Hermejaś, przyszedłem tutaj; ojciec bowiem kazał mi towarzyszyć ci. Otóż teraz odejdę napowrót i nie przyjdę przed oczy Achilleusa: nagannem byłoby to, gdyby nieśmiertelny bóg tak bez powodu okazywał osobiście szacunek śmiertelnikom; a ty, wszedłszy do środka, padnij do kolan synowi Peleusa i błagaj go na ojca, pięknowłosą matkę i syna, abyś mu wzruszył serce.

468—571. Pryam wchodzi do namiotu Achilleusa i błaga go o wydanie Hektora. Achilleus przyjmuje starca gościnnie i przyrzeka wydanie zwłok.

468. Ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον odszedł do wysokiego Olympu (mian. Hermes); 469. ἐξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε z wozu zeskoczył na ziemię; 470. Ἰδαῖον... tj. herolda, który mu towarzyszył; αὖθι na miejscu (tj. w podwórzu przed namiotem Achilleusa); μίμνω pozostaję; ἐρύκω (infin. ἐρυκέμεν, imperf. ἔρυκε, fut. ἐρύξω, aor. ἔρυξα, aor. 2. redupl. ἤρύκακε, ἐρύκακε, infin. ἐρυκακέειν) trzymam, zatrzymuję, przytrzymuję, pilnuję; ἰθὺς z genet. οἴκου = κλισίης prosto do mieszkania, namiotu; κίω = εἶμι idę; 472. τῇ ῥα gdzie właśnie; ἴζω (imperat. ἴζε, imperf. ἴζε, ἴζον, iterat. ἴζεσθε) intr. siadam, siedzę, spoczywam, przesiaduję, przebywam; 473. ἀπάνευθε opodal, na boku; καθείατο

imperf. 3. plur. zamiast καθήντο od κάθημαι
 siedzę; οἷος 3. sam, sam jeden, jedyny, —
 τὼ δὲ δὴ οἷω dwóch tylko; ὁ ὄζος gałązka,
 latoróśl, tutaj; potomek; 475. ποιπνύω (imperf.
 (ἐ)ποιπνυον) spieszę się, krzątam się, zajmuję
 się czem; πάρειμι (infin. παρέμμεναι, παρεῖναι,
 partic. παρεών, imperf. 2. sing. παρήσθια, 3.
 sing. παρήην, 3. plur. πάρεσαν, fut. παρέσσομαι,
 παρέσται) jestem przy czem, jestem obecny,
 stoję przy kim, — ἀπάνευθε (473) ...παρεόντε
 wszyscy byli w namiocie, lecz jedni na ustro-
 niu, a Automedon i Alkimos tuż koło Achil-
 leusa. Wieczera już była skończona, Achilles
 tylko siedział jeszcze przy stole. Νέον dopiero
 co, właśnie; ἀπολήγω (imperf. ἀπέληγε, fut.
 ἀπολήξεις, coniun. aor. ἀπολήξης) przestaję,
 zaprzestaję, kończę (z genet.) — νέον ἀπέλεγεν
 ἐδωδῆς właśnie przestał jeść, ukończył jedzenie;
 ἔσθω (infin. ἐσθήμεναι, imperf. ἦσθις) jem; ἔτι
 και παρέκειτο τράπεζα jeszcze nawet stół stał
 przed nim; 477. λήθω (imperf. (ἔ)ληθον, λήθεις;
 iterat. λήθισκε, fut. λήσεις, aor. 2. ἔλαθες, λά-
 θον, 3. dual. λαθήτην, 3. plur. λάθον, coniun.
 redupl. λελάθη, part. λαθών, imperf. med.
 λανθανόμην, praes. λήθομαι, λήθειαι, aor. 2.
 λάθετ', 3. plur. (ἐ)λάθοντο, coniun. λάθωμαι,
 optat. λαθοίμην, λαθοίαιτο, infin. λαθέσθαι, re-
 dupl. λελάθοντο, imperat. λελαθέσθω, perf. 3.
 sing. λέλασται) jestem ukryty, niespostrzeżony,

M. Tullius Cicero: (okładka żółta).

De Imp. Cn. Pomp.		Laelius de amic.		Somnium Scipion.	
Zesz.	Rozdz.	Zesz.	Rozdz.	Zesz.	Rozdz.
45	1-8	48	1-7	218	1-7
46	9-17	49	8-15	219	8-18
47	18-24	50	16-27		

Orationes in L. Catilinam quattuor.

Zesz.	Rozdz.	Zesz.	Rozdz.
285-286	Pierwsza mowa 1-11	289	Druga mowa 1-6
287	Pierwsza mowa 11-13	290	Trzecia mowa 7-12
	Druga mowa 1-3		Trzecia mowa 1-11
288	Druga mowa 4-12	291	Czwarta mowa

Oratio in C. Verrem.

Zesz.	Ks.	Rozdz.	Zesz.	Ks.	Rozdz.	Zesz.	Rozdz.
306-307	IV	1-12	317	V	10-16	292	1-6
308	IV	13-22	318	V	17-25	293	7-12
309	IV	23-33	319	V	26-35	294	13-16
310	IV	34-41	320	V	36-46	295	17-23
311	IV	42-52	321	V	47-55	296	24-27
312	IV	53-67	322-323	V	56-72	297	28-38
316	V	1-9					

Pro Milone.

Cato maior.

Zesz.	Rozdz.	Zesz.	Rozdz.	Zesz.	Rozdz.
298	1-4	324	1-6	326	1-7
299	5-10	325	7-12	327	8-15
300	11-15				
301	16-22				

Pro Archia poeta.

Pro Rosc. Amerino.

Patrz także Bibl. powsz. Nr. 14-15, 20, 50, 51, 88, 137-138, 210.

C. Sallustius Crispus: (okładka seledynowa).

Bellum Catilinae.		Bellum Iugurth.		Bellum Iugurth.	
Zesz.	Rozdz.	Zesz.	Rozdz.	Zesz.	Rozdz.
51	1-13	56	1-14	61	71-85
52	14-26	57	15-28	62	86-102
53	27-39	58	29-41	63	103-114
54	40-51	59	42-55		
55	52-61	60	56-70		

P. Ovidius Naso: (okładka pomarańczowa).

- Z. 64 Metamorphoses:** I Prologus I 1-4. II Chaos in quattuor distinguitur elementa I 5-88. III Describuntur quattuor humani generis aetates. Gigantomachia I 89-162. IV Lycæon I 163-243. V Diluvium I 244-312.
- Z. 67 Metamorphoses:** I 253-312 Diluvium (tłumacz.) I 313-415 Deucalion et Pyrrha (tłum. i prepar.) I 746-779. O pochodzeniu Faetona (treść) II 1-138 Fabula de Phaëthonte et Heliadibus (tłum. i prepar.)
- Z. 68 Metamorphoses:** II 102-363 Fabula de Phaëthonte et Heliadibus, (dokończenie. Tłum., prepar. i objaśn.) V 1-30 De raptu Proserpinae. (Wstęp, tłum., prepar. i objaśnienia).
- Z. 69 Metamorphoses:** V 30-199 De raptu Proserpinae (dokońc. tłum., prepar. i objaśn.) VI 1-101 De Niobes eiusque liberorum interitu. (Tłum., prepar. i objaśnienia).

- Z. 70 Metamorphoses:** VI 61—164 De Niobes eiusque liberorum interitu. (Dokończenie, tłum. i prep.) VIII 183—259 Fabula de Icaro et Perdice. VIII 601—710 De Philemone et Baucide. (Cała prepar. i część tłum.)
- Z. 71 Metamorphoses:** 18—107 De Philemone et Baucide (dokończenie tłum.) X 1—73 De Orpheo et Eurydice. (Prep. i tłum. XI 1—107 Fabula de Mida rege. (Prep. i tłum.) **Ex libris Faistorum:** 1—30 De vocis Februarii origine. (Prep. i tłum.)
- Z. 72 Ex libris Faistorum:** De vocis Februarii origine. (dokończenie tłum.) 1—36 Arion a delphino servatur. (Prepar. i tłumacz.) 1—48 De Fabiorum ad Cremeram interitu. (Prepar. i tłumacz.) 1—38 De Romulo Quirino. (Tłum. Prep.) 1—46 Terminalia. (Prep. i tłum.) 1—24 Quo dolo Gabii sint capti. (Prep. i tłum.) 1—48 De vocis Martii origine. Romulus anni ordinem constituit. (Prep. i tłum.) 1—204 Ludi Ceriales. De raptu Proserpinae. (Prep.)
- Z. 73. Ex libris Faistorum:** 39—74. Lemuria, (dokończenie tłum.) Tristia: 1—102. De ultima, quam Ovid. Romae transegit nocte. 1—128. Ovidius de vita sua. 1—34. De Tomorum nominis origine. 1—76. Describitur hiems Tomitana.

P. Cornelius Tacitus: (okładka czerwona).

Z. 90 Annales Ks. I. R. 1—25	Z. 123 Annales Ks. II. R. 12—26
Z. 91 " Ks. I. R. 26—51	Z. 255 Germania Rozdział 1—14
Z. 103 " Ks. I. R. 52—67	Z. 256 " " 15—32
Z. 122 " { Ks. I. R. 67—72	Z. 257 " " 33—46
" { Ks. II. R. 1—11	

Q. Horatius Flaccus: (okładka fioletowa).

- Z. 93. Carmina selecta.** Ks. I. Oda, 1, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 14, 18, 21, 22, 24, 26, 29, 31, 34, 36, 37.
- Z. 94. Carmina selecta.** Ks. II. Oda, 1, 2, 3, 6, 7, 10, 13, 14, 16, 17, 18.
- Z. 96. Carmina selecta.** Ks. III. 1, 2, 3, 4, 5. Oda 8.
- Z. 98. Carmina selecta.** Ks. III. Oda 9, 13, 18, 21, 23, 28, 29, 30. Ks. IV. Oda 1.
- Z. 99. Carmina selecta.** Ks. IV. Oda 2, 3, 4, 5, 7, 9, 12.
- Z. 101. Epody:** 2, 4, 6, 7, 9, 10, 16. **Satyry:** Ks. I., 9.
- Z. 169. Satyry:** Ks. I., 1, 4, 5.
- Z. 171. Satyry:** Ks. I., 5, 6. Ks. II., 1, 2.
- Z. 174. Satyry:** Ks. II. 2, 6.

Xenofont: (okładka zielona, grzbiet ≡≡≡).

- Z. 92. Anabasis.** 1. Powód do wojny i przyczyna wojenne. 2. Wojsko greckie buntuje się. 3. Pochód przez Cylicję i Syryę. Przejście Eufratu. 4. Pochód przez syryjsko-arabską pustynię.
- Z. 95. Anabasis.** 4. Pochód przez syryjsko-arabską pustynię. (Dokończenie.) 5. Zdrada Orontasa. 6. Pochód przez Babilonię. Przygotowania do bitwy. 7. Bitwa pod Kunaxą. Śmierć Cyrusa.
- Z. 97. Anabasis.** 7. Bitwa pod Kunaxą. Śmierć Cyrusa. (Dokończenie.) 8. Życie i charakter Cyrusa. 9. Układy Hellenów z Aryajosem i posłami króla.
- Z. 100. Anabasis.** 9. Układy Hellenów z Aryajosem i posłami króla. (Dokończenie.) 10. Hellenowie zawierają z Persami zawieszenie broni. 11. Zdrada.

- Z. 102. **Anabasis.** 11. Zdrada. (Dokończ.) 12. Charakterystyka dowódców greckich. 13. Xenofon. Wybór dowódców wojska greckiego.
- Z. 104. **Anabasis.** 13. Wybór dowódców wojska greckiego. (Dokończenie). 14. Narady.
- Z. 105. **Anabasis.** 14. Narady. (Dokończenie). 15. Przeprowadzenie przez Kentrites.
- Z. 106. **Anabasis.** 15. Przeprowadzenie przez rzekę Kentrites. (Dokończ.) 16. Walki z przyrodą. 17. Zdobycie warowni Taochów. Widok morza. 18. Podział łupów.
- Z. 136. **Cyropedya.** 1. Pochodzenie Cyrusa i wychowanie u Persów. (1—14). 2. Cyrus u swojego dziadka Astyagesa. (1—3).
- Z. 139. **Cyropedya.** 2. Cyrus u swojego dziadka Astyagesa (3—21). 3. Cyrus dowódcą Persów. (1—8).
- Z. 140. **Cyropedya.** 3. Cyrus dowódcą Persów. (9—14). 4. Fantazja rozstaje się z mężem. (1—11). 5. Walka z Assyryjczykami i Krezusem. (1—16).
- Z. 143. **Cyropedya.** 5. Walka z Assyryjczykami i Krezusem. (17—45). 6. Cyrus i Krezus (1—24).
- Z. 144. **Cyropedya.** 6. Cyrus i Krezus (25—29). 7. Śmierć Pantel. (2—16). 8. Jaki użytek robił Cyrus ze skarbów (13—23). 9. Śmierć Cyrusa (1—28).
- Z. 147. **Z pamiętników.** 1. Obrona Sokratesa przeciw oskarżycielom. Część I. 2. Obrona Sokratesa. Część II.
- Z. 149. **Z pamiętników.** 3. Herkules na rozstajnej drodze. 4. O wartości przyjaciół.

Demostenes: (okładka żółta, grzbiet ≡≡≡).

Mowy przeciw Filipowi.

- Z. 110. Pierwsza mowa 1—24.
 Z. 111. " " 25—51.
 Z. 142. Druga mowa 1—37.
 Z. 143. Trzecia mowa 1—31.
 Z. 150. " " 32—74.

Mowy olintyjskie.

- Z. 135. Pierwsza mowa 1—28.
 Z. 137. Druga mowa 1—31.
 Z. 138. Trzecia mowa 1—36.
 Z. 141. Mowa o pokoju 1—25.
 Z. 145. M. w spr. Chers. 1—37.
 Z. 146. " " " 38—77.

Platon: (okładka pomarańczowa, grzbiet ≡≡≡).

Z. 116 Apologia. Rozdz. 1—13	Z. 284 Fajdon Rozdz. 8—13
Z. 117 " " 14—21	Z. 303 " " 14—23
Z. 118 " " 22—33	Z. 305 " " 24—35
Z. 281 Kriton " " 1—9	Z. 313 " " 36—42
Z. 282 " " 10—16	Z. 314 " " 43—52
Z. 283 Fajdon " " 1—7	Z. 315 " " 53—67

Sofokles: (okładka popielata, grzbiet ≡≡≡).

- Z. 126. **Ajas.** I. Prolog. Wiersz 1—133. (Tłumaczenie, metrum, treść, preparacya). II. Parodos. Wiersz 134—200. (Tłumaczenie, metrum, treść, preparacya).
- Z. 127. **Ajas.** II. Parodos. Wiersz 134—200. (Preparacya, dokończenie). III. Epejsodion. Wiersz 201—595. (Tłumaczenie, metrum, preparacya).

- Z. 150. Ajas III. Epejsodion. Wiersz 201—595. (Tłumaczenie, preparacya, dokończenie). IV. Stasimon. Wiersz 596—645. (Tłumaczenie, metrum, preparacya).
- Z. 151. Ajas IV. Stasimon. Wiersz 596—645. (Prepar., dokończ.) V. Epejsodion. Wiersz 646—692. (Tłumaczenie, preparacya). VI. Stasimon. Wiersz 693—718. (Tłumacz., metrum, prepar.) VII. Epejsodion. Wiersz 719—865. (Tłumaczenie, preparacya).
- Z. 155. Ajas VIII. Epiparados. Wiersz 866—978 i Kommos Wiersz 879—960. (Tłumacz., metrum, prep.) IX. Epejsodion. Wiersz 974—1184. (Tłumaczenie, prepar.)
- Z. 154. Ajas IX. Epejsodion. W. 974—1184. (Prepar. dokończ.) X. Stasimon. Wiersz 1185—1222. (Tłum. metrum, preparacya.) XI. Exod. Wiersz 1223—1420. (Tłumaczenie, preparacya).
- Z. 80. Antygona. I. Prolog. Wiersz 1—99. (Tłumaczenie, metrum, treść, preparacya i objaśnienia). II. Parodos. Wiersz 100—161. (Tłumaczenie, metrum (jak najdokładniejsze), treść i objaśnienia). III. Epejsodion 1. Wiersz 162—331. (Tłumaczenie).
- Z. 81. Antygona. I. Epejsodion 1. Wiersz 162—331. (Preparacya, objaśnienia, treść). II. Stasimon 1. Wiersz 332—375. (Treść, tłumaczenie, metrum, preparacya i objaśnienia). III. Epejsodion 2. Wiersz 376—581. (Tłumaczenie).
- Z. 84. Antygona. I. Epejsodion 2. Wiersz 376—581. (Preparacya, objaśnienia, treść). II. Stasimon 2. Wiersz 582—625. (Treść, tłumaczenie, metrum, preparacya i objaśnienia). III. Epejsodion 3. Wiersz 635—770. (Tłumaczenie).
- Z. 85. Antygona. I. Epejsodion 3. Wiersz 635—780. (Preparacya, objaśnienia, treść). II. Stasimon 3. Wiersz 781—800. (Treść, tłumaczenie, metrum, preparacya). III. Epejsodion 4. Wiersz 801—943. (Treść, tłumaczenie, metrum).
- Z. 86. Antygona. I. Epejsodion 4. Wiersz 801—943. (Preparacya i objaśnienia). II. Stasimon 4. Wiersz 944—987. (Treść, tłumaczenie, metrum, preparacya, objaśnienia). III. Epejsodion 5. Wiersz 988—1114. (Tłumaczenie, preparacya, objaśnienia). IV. Stasimon 5. Wiersz 1115—1154. (Treść, tłum., metrum).
- Z. 87. Antygona. I. Stasimon 5. Wiersz 1115—1154. (Preparacya, objaśnienia). II. Exod. Wiersz 1155—1352. (Tłumaczenie, preparacya, objaśnienie, treść, metrum).
- Z. 180. Elektra. I. Prolog. Wiersz 1—120. (Tłumaczenie, prepar., metrum) II. Parodos. Wiersz 121—250. (Metrum, tłumacz.)
- Z. 182. Elektra. II. Parodos. Wiersz 121—250. (Metrum, preparacya). III. Epejsodion. Wiersz 251—471. (Tłumaczenie).
- Z. 183. Elektra. III. Epejsodion. Wiersz 251—471. (Preparacya). IV. Stasimon. Wiersz 472—515. (Tłumaczenie, metrum, preparacya). V. Epejsodion. Wiersz 516—1057. (Tłumaczenie).
- Z. 184. Elektra. V. Epejsodion. Wiersz 516—1057. (Tłum., prep.)
- Z. 189. Elektra. V. Epejsodion. Wiersz 516—1057. (Preparacya i Kommos.) Wiersz 823—870. (Tłumaczenie). V. Epejsodion ciąg dalszy. Wiersz 871—1057. (Tłumaczenie, preparacya).
- Z. 190. Elektra. VI. Epejsodion ciąg dalszy. Wiersz 871—1057. (Preparacya). VI. Stasimon. Wiersz 1058—1097. (Tłumaczenie, metrum, preparacya). VII. Epejsodion. Wiersz 1098—1383 (Tłumacz., prepar.) i Kommos. Wiersz 1232—1287. (Tłumacz.)
- Z. 191. Elektra. Kommos. Wiersz 1232—1287. (Tłumaczenie, metrum, prepar.) VII. Epejsodion ciąg dalszy. Wiersz 1283—1383, (Tłumaczenie, preparacya). VIII. Stasimon. Wiersz 1384—1397. (Tłumacz., metrum, preparacya) i Kommos. Wiersz 1398—1441.

- (Tłumaczenie, metrum, preparacya). IX. Ekodos Wiersz 1442—1510. (Tłumaczenie, preparacya).
- Z. 152. Król Edyp. I. Prolog. Wiersz 1—150. (Tłumaczenie, metrum, treść, preparacya i objaśnienia. II. Parodos. Wiersz 151—215. (Tłumacz., metrum, treść, prepar. i objaśnienia).
- Z. 153. Król Edyp. III. Epejsodion. Wiersz 216—462. (Tłum. prepar.) IV. Stasimon. W. 463—512. (Tłum., metrum, prep.)
- Z. 156. Król Edyp. V. Epejsodion. Wiersz 513—862 i Kommos w. 649—697. (Tłumaczenie, metrum, prepar.). VI. Stasimon. Wiersz 863—910. (Tłumaczenie).
- Z. 159. Król Edyp. VI. Stasimon. Wiersz 863—910. (Metrum, preparacya). VII. Epejsodion. Wiersz 911—1085. (Tłumaczenie, preparacya). VIII. Stasimon. Wiersz 1086—1109. (Tłumacz., metrum, prepar.) IX. Epejsodion. W. 1110—1185. (Tłumacz.)
- Z. 163. Król Edyp. IX. Epejsodion. Wiersz 1110—1185. (Prepar.) X. Stasimon. Wiersz 1186—1222. (Tłumacz., metrum, prepar.) XI. Ekodos. Wiersz 1222—1530. (Tłumacz. metrum, prepar.)
- Z. 175. Król Edyp. XI. Ekodos. Wiersz 1222—1530. (Dokończenie). Idea dramatu. Charakterystyka osób.

Herodot: (okładka seledynowa, grzbiet).

Zesz.	Ks.	Rozdz.	Zesz.	Ks.	Rozdz.	Zesz.	Ks.	Rozdz.
151	VI	1—16	239	VII	65—100	186	VIII	78—99
154	VI	17—33	240	VII	101—128	187	VIII	100—121
155	VI	34—53	241	VII	129—147	188	VIII	122—144
157	VI	54—74	242	VII	148—169	246	IX	1—19
158	VI	75—99	243	VII	170—192	247	IX	20—37
160	VI	99—117	244	VII	193—213	248	IX	38—62
161	VI	118—140	245	VII	214—239	249	IX	63—85
235	VII	1—10	176	VIII	1—16	250	IX	86—100
236	VII	11—22	177	VIII	17—36	251	IX	101—122
237	VII	23—44	178	VIII	37—56			
238	VII	45—64	179	VIII	57—77			

Homér: (okładka różowa, grzbiet).

Z. 74. Iliada	Ks. I.	(1—400)	Z. 200. Iliada	Ks. XII.	(1—471)
Z. 75. "	Ks. I.	(401—611)	Z. 252. "	Ks. XIII.	(1—150)
Z. 302. "	Ks. II.	(1—277)	Z. 253. "	Ks. XIII.	(151—454)
Z. 304. "	Ks. II.	(278—426)	Z. 254. "	Ks. XIII.	(455—837)
Z. 78. "	Ks. III.	(1—225)	Z. 258. "	Ks. XIV.	(1—522)
Z. 79. "	Ks. III.	(226—461)	Z. 259. "	Ks. XV.	(1—389)
Z. 88. "	Ks. IV.	(1—219)	Z. 260. "	Ks. XV.	(390—746)
Z. 89. "	Ks. IV.	(220—451)	Z. 261. "	Ks. XVI.	(1—220)
Z. 124. "	Ks. VI.	(1—245)	Z. 262. "	Ks. XVI.	(221—430)
Z. 125. "	Ks. VI.	(246—259)	Z. 263. "	Ks. XVI.	(431—867)
Z. 132. "	Ks. VII.	(1—482)	Z. 264. "	Ks. XVII.	(1—318)
Z. 167. "	Ks. VIII.	(1—349)	Z. 265. "	Ks. XVII.	(319—761)
Z. 168. "	Ks. VIII.	(350—565)	Z. 266. "	Ks. XVIII.	(1—201)
Z. 170. "	Ks. IX.	(1—224)	Z. 267. "	Ks. XVIII.	(202—890)
Z. 172. "	Ks. IX.	(225—457)	Z. 268. "	Ks. XVIII.	(391—617)
Z. 173. "	Ks. IX.	(458—713)	Z. 269. "	Ks. XIX.	(1—424)
Z. 197. "	Ks. XI.	(1—162)	Z. 270. "	Ks. XX.	(1—439)
Z. 198. "	Ks. XI.	(163—413)	Z. 271. "	Ks. XXI.	(1—226)
Z. 199. "	Ks. XI.	(414—848)	Z. 272. "	Ks. XXI.	(227—611)

Z. 273. Iliada Ks. XXII. (1—187)	Z. 164. Odys. Ks. XI. (163—350)
Z. 274. " Ks. XXII (189-515)	Z. 165. " Ks. XII. (1—200)
Z. 278. " Ks. XXIII (1—286)	Z. 166. " Ks. XII. (201—453)
Z. 279. " Ks. XXIII (287-626)	Z. 214. " Ks. XIII. (1—249)
Z. 280. " Ks. XXIII (627-897)	Z. 215. " Ks. XIII. (250—440)
Z. 275. " Ks. XXIV (1—280)	Z. 216. " Ks. XIV. (1—359)
Z. 276. " Ks. XXIV (281—571)	Z. 217. " Ks. XIV. (360—533)
Z. 277. " Ks. XXIV (572—804)	Z. 220. " Ks. XV. (1—220)
Z. 76. Odyssea K. I. (1—444)	Z. 221. " Ks. XV. (221—557)
Z. 201. " Ks. II. (1—207)	Z. 222. " Ks. XVI. (1—217)
Z. 202. " Ks. II. (208—434)	Z. 223. " Ks. XVI. (218—481)
Z. 192. " Ks. V. (1—227)	Z. 224. " Ks. XVII. (1—253)
Z. 193. " Ks. V. (228—493)	Z. 225. " Ks. XVII (254—603)
Z. 194. " Ks. VI. (1—331)	Z. 226. " Ks. XVIII. (1—214)
Z. 77. " Ks. VII. (1—347)	Z. 227. " Ks. XVIII. (215—428)
Z. 195. " Ks. VIII. (1—233)	Z. 228. " Ks. XIX. (1—385)
Z. 196. " Ks. VIII. (234—586)	Z. 229. " Ks. XIX. (386—607)
Z. 82. " Ks. IX. (1—216)	Z. 230. " Ks. XX. (1—394)
Z. 83. " Ks. IX. (217—263)	Z. 231. " Ks. XXI. (1—187)
Z. 128. " Ks. X. (1—260)	Z. 232. " Ks. XXI. (188—434)
Z. 129. " Ks. X. (261—574)	Z. 233. " Ks. XXII. (1—240)
Z. 162. " Ks. XI. (1—162)	Z. 234. " Ks. XXII. (241—501)

Dalsze zeszyty w druku.

NOWE WYDAWNICTWO
Księgarni Wilhelma Zukerkandla
w Złoczowie:

MITOLOGIA
GREKÓW i RZYMIAN

i najważniejsze wiadomości o mitologii
INDÓW, EGIPCYAN, BABILOŃCZYKÓW, FENICYAN,
PERSÓW, CELTÓW, GERMANÓW i SŁOWIAN

przez

Dra Alberta Zippera.

Wydanie nowe wytworne na papierze we-
linowym w ozdobnej oprawie.

==== Cena 5 kor. ====

Wydanie zwykłe w opr. 2 Kor. 40 hl.